

Ο ΠΣΑΤ «έθαινε» τον Παπαλουκά και βράβευσε τον εαυτό του (Sportday / Φίλιππος Συρίγος)

Περικλής Ιακωβάκης: πρώτος στους Πανευρωπαϊκούς στίβου στο αγώνισμα των 400 μ. με εμπόδια -1.850 ψήφοι. Δημήτρης Διαμαντίδης: δευτεραθλητής στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα μπάσκετ, πρωταθλητής και κυπελλούχος Ελλάδας με τον Παναθηναϊκό -1.035 ψήφοι. Θοδωρής Παπαλουκάς: πρωταθλητής Ευρώπης με την ΤΣΣΚΑ σε συλλογικό επίπεδο, MVP στο φάιναλ φορ της Πράγας, δευτεραθλητής στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα μπάσκετ με την Εθνική ομάδα, μέλος της καλύτερης πεντάδας του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος μπάσκετ, πρωταθλητής και κυπελλούχος Ρωσίας με την ΤΣΣΚΑ, καλύτερος ξένος αθλητής στη Ρωσία -ψήφοι 869.

Και μόνο από την παράθεση των παραπάνω επιτευγμάτων και ψήφων προκύπτει αβίαστα ότι οι αθλητικοί συντάκτες της χώρας δεν ανέδειξαν ως κορυφαίο Έλληνα αθλητή της χρονιάς τον πραγματικά καλύτερο, τον οποίο κατέταξαν τρίτο, με περίπου 1.000 ψήφους διαφορά από τον πρώτο και περίπου 200 από τον δεύτερο!

Το γεγονός ότι ο Ιακωβάκης πρώτευσε σε ατομικό άθλημα και ίσως γι' αυτό προτιμήθηκε από τους εκλέκτορες δεν έχει και τόσο ισχυρή βάση. Διότι ο Παπαλουκάς δεν περιορίστηκε σε αποκλειστικά συλλογικές διακρίσεις, αλλά ξεχώρισε και ως άτομο, τόσο μέσα από την πρωταθλήτρια Ευρώπης ΤΣΣΚΑ όσο και μέσα από τη δευτεραθλήτρια κόσμου Εθνική ομάδα της Ελλάδας. Ο τίτλος του MVP που κατέκτησε στην Πράγα ισοδυναμεί με αυτόν του κορυφαίου μπασκετμπολίστα που αγωνίζεται στην Ευρώπη. Η δε συμμετοχή του στην πρώτη πεντάδα του Παγκοσμίου Πρωταθλήματος τον κατατάσσει ανάμεσα στους καλύτερους πλέι μέικερ του κόσμου!

Με ποια λογική, λοιπόν, οι αθλητικοί συντάκτες της χώρας κατέταξαν τον Παπαλουκά τρίτο, πίσω από τον Ιακωβάκη και τον Διαμαντίδη; Κάποιοι είπαν ότι οι δύο μπασκετμπολίστες αλληλοεξοντώθηκαν κατά την ψηφοφορία και ότι από αυτόν τον «εμφύλιο» επωφελήθηκε ο Ιακωβάκης, ο οποίος είχε την τύχη να μη μοιραστεί ψήφους με κάποιον άλλον αθλητή του στίβου. Η άποψη αυτή έχει λογική, αλλά δεν εξηγεί το φαινόμενο, επειδή η διαφορά με την οποία επικράτησε ο Ιακωβάκης ήταν πάρα πολύ μεγάλη. Κάτι άλλο έχει συμβεί, λοιπόν, που πιθανότατα έχει σχέση με τη δυσφορία που προκάλεσε σε πάρα πολλούς η τεράστια επιτυχία της Εθνικής μπάσκετ στο Παγκόσμιο Πρωτάθλημα. Μια δυσφορία που εκδηλώθηκε με τρόπο απροκάλυπτο και ταυτόχρονα χυδαίο και η οποία πιθανότατα εκδηλώθηκε και τώρα μέσω του δημοψηφίσματος του ΠΣΑΤ.

Ενα άλλο παράδοξο, πάντως, είναι ότι ο Παπαλουκάς δεν έχασε μόνο από τον Ιακωβάκη, αλλά και από τον συμπαίκτη του στην Εθνική Διαμαντίδη, γεγονός που πρέπει να οφείλεται στο ότι, ενώ ο ένας παίζει στη Ρωσία και δεν διαθέτει συλλογική βάση ψήφων, ο άλλος αγωνίζεται στην Ελλάδα, όπου αναπόφευκτα και απόλυτα δικαιολογημένα προβάλλεται πολύ περισσότερο από τα Μέσα Ενημέρωσης και, παράλληλα, ως παίκτης του Παναθηναϊκού σίγουρα προτιμήθηκε από τους αθλητικούς συντάκτες που διάκεινται ευμενώς προς τον ισχυρό αυτόν σύλλογο.

Με λίγα λόγια, ο Παπαλουκάς πήγε σαν την καλαμιά στον κάμπο, γεγονός που ισχύει ακόμα περισσότερο αν αναλογιστεί κανείς ότι δεν έχει ιδιαίτερες συμπάθειες και στον άλλο μεγάλο ελληνικό σύλλογο, τον Ολυμπιακό, παρ'ότι η αποχώρησή του από

αυτόν, πριν πάει στη Μόσχα, δεν έγινε με δική του ευθύνη. Δηλαδή, αν το ψάξουμε λίγο ακόμα, δεν αποκλείεται να καταλήξουμε στο συμπέρασμα ότι, με βάση τα δεδομένα, κανονικά θα έπρεπε να είναι και ευχαριστημένος με τις ψήφους που συγκέντρωσε και τη θέση που κατέλαβε!

Δεν ήταν, πάντως, το μόνο πράγμα που πήγε στραβά στην προχθεσινή εορταστική εκδήλωση, η οποία ήταν κατά πολύ υποβαθμισμένη σε σχέση με πρόσφατες προηγούμενες. Πρώτα πρώτα επειδή έλαμψε διά της απουσίας του ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας, ο οποίος ήταν φανερό πως δεν είχε κάποιο πρόβλημα της τελευταίας στιγμής, όπως ατυχώς ισχυρίστηκαν οι διοργανωτές. Και κατόπιν διότι ήταν επίσης απών ο πρόεδρος της ΕΟΕ. Τέλος, η επιδεικτική απουσία του Ζαγοράκη ολοκλήρωσε τις απώλειες μιας εκδήλωσης η οποία σε σημαντικό βαθμό υπερέβη το μέτρο και τους λόγους για τους οποίους έχει καθιερωθεί.

Με αυτό το ετήσιο δημοψήφισμα, λοιπόν, οι αθλητικοί συντάκτες αναδεικνύουν και βραβεύουν τους κορυφαίους αθλητές της χρονιάς και παράλληλα απονέμουν και μια σειρά από άλλα βραβεία, τα οποία στη συντριπτική πλειονότητά τους είναι κι αυτά αθλητικά.

Στην εκδήλωση της Δευτέρας, όμως, απονεμήθηκαν και δύο βραβεία τα οποία δεν ήταν αθλητικά και τα οποία είναι φανερό ότι δεν εξυπηρέτησαν τίποτα περισσότερο από το «πάρε-δώσε» που γίνεται εδώ και χρόνια ανάμεσα σε πολύ συγκεκριμένα πρόσωπα, πάντα σε βάρος της ενημέρωσης και του δημοσιογραφικού επαγγέλματος και συνήθως υπέρ των συμφερόντων αυτών των κυρίων.

Θαυμάστε, λοιπόν, λογική και αλληλουχία: ο ΠΣΑΤ βράβευσε τον υπεύθυνο των υπηρεσιών Τύπου του 2004 (αλήθεια, τόση ανάγκη το είχαν ύστερα από δυόμισι χρόνια;), ο οποίος δώρισε, με τη σειρά του, το βραβείο στον ΠΣΑΤ και ο πρόεδρος του τελευταίου το ύψωσε ως άλλο... τιμημένο, πανηγυρίζων πανευτυχής. Να σημειωθεί ότι ο πρόεδρος του ΠΣΑΤ είναι ο ίδιος δημοσιογράφος που το 1997 λιποθύμησε από συγκίνηση όταν η Αθήνα ανέλαβε τους Ολυμπιακούς Αγώνες του 2004!

Επίσης, ο ΠΣΑΤ βράβευσε και την ΕΡΤ «για την κάλυψη των μεγαλύτερων αθλητικών γεγονότων», αλλά και για την καλοσύνη της να μεταδίδει σε ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση την περί ης ο λόγος εορταστική εκδήλωση! Και τώρα πάμε στις συμπτώσεις: ο πρόεδρος του ΠΣΑΤ εργάζεται στην ΕΡΤ και ήταν στέλεχος των υπηρεσιών Τύπου του 2004. Το ίδιο και ο αντιπρόεδρος του. Ο επικεφαλής των υπηρεσιών Τύπου του 2004 είναι υψηλόβαθμο στέλεχος της αθλητικής διεύθυνσης της ΕΡΤ, ενώ ο προϊστάμενός του στην ΕΡΤ ήταν υφιστάμενός του στο 2004!

Ο λαός όλα αυτά συνήθως τα αποκαλεί «αλλαζοκωλιές». Εμείς πώς, άραγε, να τα πούμε; Κουμπαριές μήπως;

Δεύτερος και τρίτος μεταξύ πρώτων (Sportday / Νίκος Παπαδογιάννης)

Ήταν κάπως παράξενο το θέαμα προχθές το βράδυ στο παλκοσένικο του Σταδίου Ειρήνης και Φιλίας. Οι εκλεκτοί της ψηφοφορίας των αθλητικών συντακτών προέρχονταν κατά το ήμισυ από το μπάσκετ (Εθνική Ανδρών, Παναγιώτης Γιαννάκης) και κατά το άλλο ήμισυ από τον στίβο (Περικλής Ιακωβάκης, Πηγή Δεβετζή). Να τα βλέπει ο ανυποψίαστος και να νομίζει ότι η Ελλάδα έχει –εκτός από μπάσκετ– ακμαίο κλασικό αθλητισμό!

Στην πραγματικότητα, τα στάδια, Ολυμπιακά και μη, ρημάζουν. Πίσω από τη βιτρίνα, βασιλεύει στα κουλουάρ η παρακμή. Ο απόηχος από το σούπερ σκάνδαλο Κεντέρη, Θάνου μετέτρεψε τον ελληνικό αθλητισμό σε διεθνές ανέκδοτο, ενώ η όζουσα υπόθεση Παπακώστα πολλαπλασίασε τους καγχασμούς. Μόλις μπει το νέο έτος, ο Βασίλης Σεβαστής θα καθίσει στο εδώλιο της Επιτροπής Φιλάθλου Πνεύματος για να εξηγήσει τα δυσεξήγητα.

Οι αθλητές που αναδείχθηκαν και αποθεώθηκαν μέσα στο 2006 ναι μεν πέτυχαν σημαντικές διακρίσεις, αλλά πάνω απ' όλα διακρίνονται για το καθαρό βλέμμα τους. Όταν φημισμένοι συνάδελφοί τους αποφεύγουν τα μίτινγκ του καλοκαιριού όπως ο διάολος το λιβάνι (ή υποφέρουν επί μήνες ή χρόνια από περίεργους τραυματισμούς), ο Ιακωβάκης με τη Δεβετζή γυρίζουν τον κόσμο και λανσάρουν το ταλέντο τους. Το κρυφτούλι είναι για άλλους.

Αν η Δεβετζή επικράτησε στην ψηφοφορία των κοριτσιών ελλείπει σοβαρού ανταγωνισμού, ο Ιακωβάκης χρειάστηκε να αποτινάξει το σπριντ δύο δικών μας στην τελική ευθεία, όπως έκανε τον Αύγουστο στο Γκέτεμποργκ. Πέρυσι στην πεντάδα ήταν μόνο ο Διαμαντίδης, φέτος όμως του έκανε παρέα ο συνοδοιπόρος του στην Εθνική ομάδα Θοδωρή Παπαλουκάς: δεύτερος ο «Μίμης», τρίτος ο «Γεό».

Χρειάζεται να σας πω ότι εγώ τους ψήφισα «1-2». Αξιέπαινος ο Ιακωβάκης και θαυμαστά τα κατορθώματά του μέσα στο 2006 (ακόμα πιο θαυμαστά αυτά του Κύπριου Μάρκου Παγδατή, αν θέλετε την ταπεινή γνώμη μου), αλλά τα συναισθήματα που μου πρόσφεραν τα παλιόπαιδα της Εθνικής μπάσκετ στο τέλος του καλοκαιριού στην Ιαπωνία ξεπέρασαν οτιδήποτε έχω ζήσει ποτέ στα γήπεδα.

Η ήττα από τους Ισπανούς στον τελικό του Μουντομπάσκετ, σε συνδυασμό με τις εμμονές πολλών συναδέλφων μου (θα έχετε ακούσει δα το δόγμα "ό,τι παίζεται με τα χέρια είναι μ***κία"), στέρησαν ψήφους από τους αστέρες της «επίσημης αγαπημένης», μαζί και την πρωτιά. Την κέρδισαν, βέβαια, ως ομάδα. Αλλωστε, ως ομάδα πορεύτηκαν στο αραιό οξυγόνο της κορυφής, ως ομάδα έφτασαν εκεί που έφτασαν. Θα ήταν κάπως άδικο να επικεντρωθεί η επιτυχία της Εθνικής ομάδας σε ένα πρόσωπο, πέρα από εκείνο του προπονητή της. Δεν ζούμε πια στην εποχή του Γκάλη.

Μία ένσταση έχω μόνο. Ο Παπαλουκάς θα έπρεπε να τερματίσει ψηλότερα από τον Διαμαντίδη. Έστω δεύτερος, αν όχι πρώτος. Ο άσος του Παναθηναϊκού μπορεί να είναι καλύτερος παίκτης από αυτόν της ΤΣΣΚΑ Μόσχας (δικαιώθηκε άλλωστε από τη σχετική ψηφοφορία της ιστοσελίδας (www.eurobasket.com)), μπορεί να είναι το «χαταπόδι» του ευρωπαϊκού μπάσκετ, ωστόσο το 2006 ανήκε στον Θοδωρή. Ξεχάσατε τι συνέβη τον Μάιο στην Πράγα; Ο «Παπ» οδήγησε την ΤΣΣΚΑ στη γη της

επαγγελίας έπειτα από 35 χρόνια και κέρδισε σχεδόν παμψηφεί τον τίτλο του MVP. Και στο Μουντομπάσκετ, ακόμη, αυτός ήταν ο κορυφαίος στο κομβικό ματς με τους Αμερικανούς.

Έλα, όμως, που δεν πήρε... οπαδικές ψήφους. Ποιον πιστεύετε ότι ψήφισαν όσοι συνάδελφοί μου βλέπουν τον κόσμο πράσινο; Τον Λουκά Βύντρα;